

Sen varsan
genç-İMO
var.

Mayıs 2025 Sayı : 17

S: 17

Gündem Özel

İçindekiler

3...15. Dönem Öğrenci Konseyi
genç-İMO'nun Gündemi
4...Konseyden

Direnış ve Kampüs

- 6...Barikatlar Yıkılır, Direniş Kalır _____ Ayşenaz BAŞER
7...Apolitik Olamayız _____ Sedenay ESEN
8...Kaygı Tiranlığı _____ Eren TÜRKYILMAZ
9...Cesaretle Büyüyen Mücadelemiz _____ İlkem ÇETİNKAYA
10...Zemin Sağlam Değilse Hiçbir Kat Çıkılmaz! _____ Baran ERMEN
12...Direniş Ateşi ! _____ Nurcihan YERLİKAYA
13...Güneşe Yürüyenler _____ Eylül DERSİLA VOĞLU
14...Kampüste Korku Değil Direniş Var ! _____ Cengiz Kutay SÖNMEZ

Orantısız Güç

- 15...Halkın İradesi Biber Gazıyla Bastırılmaz _____ Yaren İrem SALMAN

Gözaltı Kararları ve Tutuklu Yargılanma

- 16...Kelepçelere Karşı Çelik Gibi Direneceğiz _____ Eren TÜRKYILMAZ
17...Anayasal Haklarını Kullanan Öğrenciler Yargılanıyor _____ Nisanur ERÇAKAN
18...Cezaevinde Öğrenci Olmak _____ Mensur Ceyhun Karaoğlu
19...Aynı Duvarın İki Yanı _____ Berilsu ÖNDERİŞİK

Boykot

- 19...Direnişte Boykot _____ Melek ÖZAYDIN
20...40 Paralık Adamların Boykotu _____ Mustafa ŞİMŞEK

Kayyum Politikaları

- 22...Kayyum Politikası: İrade Gaspı mı Demokratik mi ?_ Yekta KAHRAMAN

Hukuksuz Kamusallaştırma

- 23...Gasp 101: Halkın Hakkı Gasp Ediliyor _____ Yiğit ÜNALDI

Toplumsal Vicdan

- 24...Çocuk ! _____ Mensur Ceyhun KARAOĞLU

BÜLTEN
Sayı:17/2025
Yerel süreli yayın

30 Mayıs 2025
Sadece elektronik ortamda
dağıtılmaktadır.

TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası adına sahibi
Nusret SUNA

Yazı İşleri Müdürü
Bülent Tatlı

Yönetim Yeri:

TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası
Necatibey Cad. No: 57 Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 294 30 00 Faks: 294 30 88
imo@imo.org.tr - www.imo.org.tr/gencimo

15. Dönem genç- İMO Öğrenci Konseyi
Başkan: Yaren İrem Salman (Yıldız Teknik Üniversitesi)
Sekreter: Nurcihan Yerlikaya (Abdullah Gül Üniversitesi)
İlkem Çetinkaya (Dokuz Eylül Üniversitesi)
Yekta Kahraman (Dicle Üniversitesi)
Eylül Dersilavoğlu (Çukurova Üniversitesi)
Eren Türkyılmaz (Eskişehir Osmangazi Üniversitesi)
Mensur Ceyhun Karaoğlu (Gebze Teknik Üniversitesi)
Melek Özyayın (Ankara Üniversitesi)
Cengiz Kutay Sönmez (Gazi Üniversitesi)
Mustafa Şimşek (İstanbul Medeniyet Üniversitesi)
Berilsu Önderişik (İstanbul Gelişim Üniversitesi)
Yiğit Ünal (İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü)
Renas Gür (Dicle Üniversitesi)
Nisanur Erçakan (Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi)

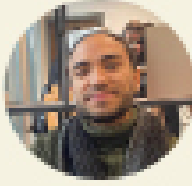
15. Dönem Öğrenci Konseyi

Yaren İrem SALMAN
Başkan - Yıldız Teknik Üniversitesi
2001 yılında Ankara'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Sınıf Temsilcisi ve 14. Dönem Öğrenci Konseyi üyesi olarak görev yaptı.

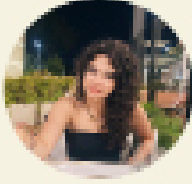
Melek ÖZAYDIN
Ankara Üniversitesi
2005 yılında İzmir'de doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite temsilcisi olarak görev aldı.

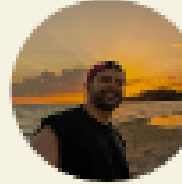
Nurihan YERLİKAYA
Sekreter - Abdullah Gül Üniversitesi
2004 yılında Çorum'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

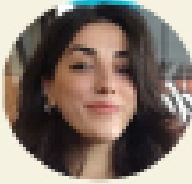
Cengiz Kutay SÖNMEZ
Gazi Üniversitesi
2005 yılında Van'da doğdu. 14 ve 15. Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

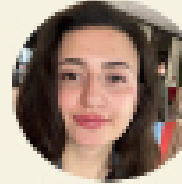
İlkem ÇETİNKAYA
Dokuz Eylül Üniversitesi
2003 yılında Çorum'da doğdu. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı.

Mustafa ŞİMŞEK
İstanbul Medeniyet Üniversitesi
2002 yılında İstanbul'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite ve sınıf temsilciliği yaptı.

Yekta KAHRAMAN
Dicle Üniversitesi
2003 yılında Diyarbakır'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Okul ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

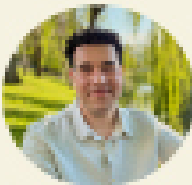
Berilso ÖNDERİŞİK
İstanbul Gelişim Üniversitesi
2005 yılında Çorum'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

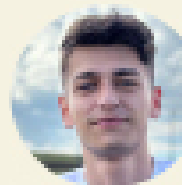
Eylül DERSİLAVOĞLU
Çukurova Üniversitesi
2004 yılında Tunceli'de doğdu. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı. 15. Dönem Öğrenci Meclisine katıldı.

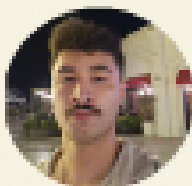
Yigit ÜNALDI
İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü
2001 yılında Ankara'da doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

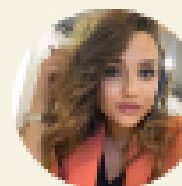
Eren TÜRKYILMAZ
Eskişehir Osmangazi Üniversitesi
2003 yılında İzmir'de doğdu. 14 ve 15. Dönem Öğrenci Meclislerine katıldı. Üniversite ve sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

Renas GÜR
Dicle Üniversitesi
2004 yılında Diyarbakır'da doğdu. 15. Dönem Öğrenci Meclisine katıldı. Sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

Mensur Ceyhan KARAOĞLU
Gebze Teknik Üniversitesi
2001 yılında Ağrı'da doğdu. 15. Dönem Öğrenci Meclisine katıldı. Sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

Nisa Nur ERÇAKAN
Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi
15. Dönem Öğrenci Meclisine katıldı. Sınıf temsilcisi olarak görev aldı.

Konseiden

Merhaba genç-İMO'lu,

Bildiğiniz üzere bu bültenden önce sizlerden genç-İMO 17. Bülteni için yazılarınızı veya çizdiğiniz fotoğrafları istedik. Ancak ülkemizde yaşanan olaylar nedeniyle hepimiz için maalesef sürpriz gelişmeler yaşandı ve bir öğrenci direnişi başladı. Bizler de bu direnişi unutturmamak ve gündemi sıcak tutmak amacıyla önce genç-İMO Gündem Özel Bülteni'ni, sonrasında ise genç-İMO 17. Bülteni'ni çıkarmak istedik. İçinde bulunduğumuz süreci daha iyi anlamak için biz öğrencilerin yıllardır süregelen geleceksizliğini ve bardağın nasıl dolduğunu kavramamız gerekiyor.

Her şeyin piyasa tarafından belirlendiği bu dünya düzeninde mühendislik alanı da büyük ölçüde etkilenmiştir. Artan kontenjanlar, akademik kadrosu yetersiz üniversiteler, yalnızca sermayeyi savunan ve kamunun yararını göz ardı eden hükümet politikaları, mesleğimizi itibarsızlaştırarak günümüzdeki duruma getirmiştir. Kaldığımız yurtlarda asansör düğmesine bastığımızda hâlâ tedirgin oluyorken, liyakatsiz kayyum rektörler yüzünden üniversitemizde sosyal hayatımıza dahi baskı uygulanırken; 70 yaşındaki insanların iş aramak zorunda olduğu, 14 yaşındaki çocukların çalışmak zorunda kaldığı ve hatta çalışırken hayatlarını kaybettikleri ekonomik koşullara maruz bırakılıyorken; üstelik iki genç inşaat mühendisinden biri işsizken (Odamız tarafından 2021 yılında yapılan araştırmaya göre 35 yaş altındaki inşaat mühendislerinin %48,3'ü işsizdir) -ve bu kadarı yetmezmiş gibi- sırf siyasal iktidar yandaşları olunmadığı için hukuksuz bir şekilde diploma iptali tehdidiyle karşı karşıya kalıyorken...

Bardağın nasıl dolduğunu anladığımıza göre, bardağı taşıran olaya ve devamındaki sürece bakalım. 19 Mart hukuk darbesiyle, haksızlığa, hukuksuzluğa ve sömürüye karşı boyun eğildikçe bu yozlaşmış sistemin gitgide daha da güçlendiğini bir kez daha görmüş olduk. Bildiğiniz üzere süreç, Ekrem İmamoğlu'nun hukuksuz bir şekilde diplomasının iptaliyle başladı ve sonrasında açıkça politik bir dava

olduğu anlaşılan bir tutuklama girişimiyle devam etti. Bu süreçte net bir şekilde gördük ki siyasal iktidar, her zaman olduğu gibi, bir kez daha kendinden olmayanlara karşı yargıyı, polisi ve diğer güç aygıtlarını kullanarak "rakibinin bileğini hileyle bükme" çalışıyor.

Biz üniversite öğrencilerinin direnişi ise bir kişiye veya partiye duyulan ilgi değil; hukukun bağımsızlığına, demokrasiye, adalete, eşitliğe ve cumhuriyete duyulan bağlılıktan kaynaklanmaktadır. Gün geçtikçe sermaye lehine hayat kolaylaştırılıp, emekçiler ve emek savunucuları için daha da zor hâle getirilen ülke şartlarında iyi bir öğrenci olup ülkemizin ve kendimizin geleceğini inşa etmeye çalışırken, sırf anayasal hakkımızı kullandığımız için haksız bir şekilde günlerce tutuklu yargılanmamız kabul edilebilir bir durum değildir ve amacına hizmet etmediği, etmeyeceği aşıkardır. Tutuklu yargılanan hiçbir sıra arkadaşımız, gözaltına alınırken şiddet gören ve bazı arkadaşlarımızın ifadelerinde olduğu gibi taciz edilen, çıplak aramaya maruz kalan hiçbir arkadaşımız yalnız değildir. 26 Mart tarihinde Instagram hesabımızdan yapmış olduğumuz gönderide belirttiğimiz gibi anayasal hakkını kullanan bizlere karşı polisin orantısız gücüne maruz kalan her yurttaşımızın yanındayız.

19 Mart tarihinde İstanbul Üniversitesindeki sıra arkadaşlarımızın ses çıkarmasıyla birlikte yurdun dört bir yanındaki öğrenciler de direnişi güçlendirmiştir. Devam eden direnişimizle birlikte, siyasal iktidarın biz gençler ve üniversite öğrencileri üzerinde 25 yıldır uyguladığı baskıya ve sömürüye karşı artık boyun eğmeyen bir gençlik vardır. Çünkü bizler sustukça onlar çalışıyor, bizler sabrettikçe onlar sömürüyor, biz bekledikçe onlar halkın sırtına daha ağır yükler yükleyip kırbaçlıyor. Tüm bunlar doğrultusunda anlıyoruz ki, sokağa çıkan ve orantısız polis şiddetiyle karşı karşıya kalan on binlerce genç, sadece kendi geleceği veya bir kişi için değil, onurlu bir şekilde emek gösteren milyonlar için yürüdü. Çünkü halkı aşağılayan, emeği değersizleştiren, adaleti çürüten, eğitimi çoraklaştıran düzeni reddediyoruz.

Direnişimizin olumlu taraflarından bir diğeri de üniversite öğrencileri üzerinde yıllardır uygulanan baskıya ve bu baskı sonucunda yaratılmaya çalışılan biat kültürüne rağmen, bizlerin hâlâ özgürce bir yaşam, eşitçe üretim ve insanca bir hayat talebinde bulunmaya devam etmesidir. Ve evet, korkmuyoruz. Bize yaşattıklarıyla bizi yıldıramayacaklar. Madem bizler bu ülkenin geleceğiyiz, madem her gün daha da zor şartlarda yaşıyoruz, o zaman bu gelecek için anayasal haklarımızı kullanmak da bizim en doğal hakkımız. Kişisel çıkarlarıyla hareket edip halkın umudunu tüketmeye çalışanların ve gün geçtikçe emeğimizi daha fazla sömürenlerin yargılanacağı günleri sabırsızlıkla bekliyor ve örgütlü mücadelemizi güçlendireceğimizi hatırlatıyoruz.

HAK!

HUKUK!

ADALET!

Barikatlar Yıkılır, Direniş Kalır !

Ayşenaz Başer - Dokuz Eylül Üniversitesi

Bu yıl, Türkiye’de gençlik yeniden ayağa kalktı. Üniversitelerden sokaklara, forumlardan sosyal medyaya, her yerde tek ağızdan, tek yürekten adalet, eşitlik ve özgürlük talep etti.

Yalnızca bugünün değil, yıllardır biriken haksızlıkların, yok sayılan hayatlarımızın, susturulmaya çalışılan sözümüzün hesabını sormak için buradayız. Çünkü biliyoruz ki bu ülkenin geleceği bizim.

Direniş yalnızca barikatlarda değil, düşünsel üretimde, sanatta, sokakta, kampüste ve her yerde var olur. “Eğitim üretim içindir” derken 68 kuşağının öncü isimleri bunu gösterdi. Onlar yalnızca barikatlarda değil, kitaplarda, şarkılarda, halkla yana, işçilerle kol kola mücadele etti. Bugün biz de o mirası, kendi sözümüz ve kendi yolumuzla sürdürüyoruz.

2013’te milyonlarca insan “Yeter!” dediğinde, sistemin korkusu belliydi. Baskıyla, yasakla, copla, gazla halkı susturacağını sandı. Ama unuttukları bir şey vardı: O umut bir kez filizlendi mi, sökemeyizsin. Bugün biz o umudu taşıyoruz. Geziden ilham alıyoruz. Daha örgütlü, daha bilinçli, daha kararlı bir şekilde. Gezi yalnızca bir isyan değil, direnişin ve dayanışmanın adıydı. Biz o ruhu bugünün koşullarında yeniden büyütüyoruz.

Halkın iradesine vurulan darbeler, haksız tutuklamalar, gasp edilen haklarımız yeni değil. Ekrem İmamoğlu kararı, yalnızca bir şahsın değil, halkın iradesine yapılan müdahaledir. Ama gençler olarak bugün sokakta olmamızın sebebi yalnızca bu değil. Bu öfke, yıllardır biriken baskının, yoksulluğun, eşitsizliğin ve umutsuzluğun patlamasıdır.

Her gün yoksullaşan, barınamayan, iş bulamayan, geleceği çalınan milyonlarca gencin haykırışıdır.

Direnişin biçimi değişir, ama ruhu kalır. Dün Gezi’de direnenler vardı, bugün biz varız. Her sloganımız biber gazıyla, her dövizimiz copla, her adımımız TOMA’larla bastırılmaya çalışıldı. Anayasal hakkımızı kullanırken terörist ilan edildik. Barınma hakkı isteyen öğrenciler devletin yurdu önünde ters kelepçeyle gözaltına alındı. Kadınlar olarak, katledilen hemcinslerimizin adını haykırırken itilip kakıldık. İşçiler direnirken, halk geçinemediği için isyan ederken susturulmaya çalışıldı. Ama biz susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz.

Çünkü biz biliyoruz ki: Adaletsizlik varsa mücadele de vardır. Yoksulluk varsa isyan da vardır. Baskı varsa direniş de vardır.

Bugün bizler, 300’ü aşkın tutuklanan arkadaşımızla, darp edilen yoldaşlarımızla, susturulmak istenen halkımızla omuz omuzayız. Bu ülkenin sokaklarında, kampüslerinde, meydanlarında hep birlikte haykırıyoruz: Eşitlik istiyoruz! Adalet istiyoruz! Özgürlük istiyoruz!

Gezi’de de baskı vardı.

Gezi’de de cop vardı.

Gezi’de de gözaltılar vardı.

Ama orada umut da vardı.

Unutmayın, hakkını aramayan kaybeder. Sessiz kalan, susmayı tercih eden kaybeder.

Bu ülke bizim, bu sokaklar bizim, kampüsler bizim, geleceğimiz bizim! Ve biz buradayız. Bu isyan dinmedi.

Apolitik Olamayız!

Sedenay Esen - Gazi Üniversitesi

Son zamanlarda gündemde olan konular can sıkıcı bir noktaya ulaştı. Aslında olaylar Ekrem İmamoğlu'nun tutuklanmasıyla patlak vermiş gibi görünse de bu upuzun bir sürece yayılan bir durum. Bu hukuksuzluk hep vardı. Sustuk, ses çıkarmadık, belki de korktuk. Biz sustukça devam ettiler. Biz sustukça, gizlemeye bile gerek duymadılar. Biz sustukça, daha çok tepemize çıktılar.

Aslında konuşmak için sıranın sana gelmesini beklemene gerek yok. Sıra sana hiçbir zaman gelmeyecek olsa bile, ortada bir haksızlık varsa ona ses çıkarmalıydık. Biz sesimizi çıkarmakta geç kaldık. O ses içimizde o kadar birikti ki, sonunda güçlü bir çığlığa dönüştü. Şimdi bağırıyoruz. Bağırmaya da devam etmemiz lazım. Çığlığımızı kesmememiz gerekiyor.

Çünkü biz yine sessizliğe gömülürsek, bu döngünün içinde sürüklenip gitmeye devam edeceğiz. Sessizliğe gömülürsek, yurtlarda kontroller yapılmadığı için asansörler can almaya devam edecek. Sessizliğe gömülürsek, küçücük çocuklar para kazanmak için okulu bırakıp çalıştıkları yerde maki-neye kollarını kaptırarak can vermeye devam edecek. Sessizliğe gömülürsek, defalarca şikâyet ettiği halde korunamayan kadınlar, sokak ortasında katledilmeye devam edecek. Sessizliğe gömülürsek, haksız ve hukuksuz yere insanlar hapsedilmeye devam edecek.

Hâlâ tutuklu durumda olan 66 arkadaşımız var. Onlar için konuşmaya devam etmeliyiz. Batın Barlas için konuşmaya devam etmeliyiz. Katledilen kadınlar için konuşmaya devam etmeliyiz. Sıra bize gelecek diye değil, haksızlığa uğramış, mağdur edilmiş herkes için konuşmaya devam etmeliyiz. Unutmamalıyız, unutturmamalıyız.

Eğer bir ülkede kadınların kendi bedenleri üzerinde karar vermesi kısıtlanıyorsa ve yapacakları doğuma dahi müdahale ediliyorsa, o ülkede doğumlar bile politiktir. Eğer bir ülkede bir vatandaş parası yok diye tedavi olamayıp hayatını kaybediyorsa, o ülkede ölümler bile politiktir. Eğer bir ülkede aldığın nefes bile vergilendiriliyorsa, devletin sana sunduğu imkânlar yetmiyorsa ve sen hakkın olan ihtiyaçlarını özelleştirilmiş kurumlar aracılığıyla karşılamak zorunda kalıyorsan, o ülkede apolitik kalamazsın.

Yıldızları görebilmek için başkaldırmak gerekir.

Kaygı Tiranlığı

Eren Türkyılmaz - Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Bir sabah uyandık. 1990’da yatay geçiş yapan 28 kişinin diploması silinmişti.

Bir başka sabah, 301 arkadaşımız bayram sabahına kelepçeyle girdi.

Bayramdı, ama annesinin elini öpemedi kimisi.

Evine, yastığına, sofrasına hasret kaldı.

Ne yapmıştı bu gençler?

Sadece sormuşlardı: “Bu düzen neden böyle?”

Neredeydi, meydanlarda gençleri avlayan polis; 125 kadın katledilmişken bu yazıyı yazdığım sırada ve sadece 2025’te...

Sadece itiraz etmişlerdi: “Diploması olan biri nasıl yok sayılır?”

Sadece yan yana durmak istemişlerdi.

Ama yan yana durmanın bile suç sayıldığı bir ülkede, hangimizin geleceği güvende?

Ve işte tam da bu yüzden yazıyoruz bu satırları.

Çünkü mesele sadece bir diploma değil.

Mesele, bu ülkede artık hiçbir emeğin, hiçbir hakkın güvende olmamasıdır.

Bugün bir belediye başkanının diploması “geçersizse”,

yarın bizim diplomalarımız da buhar olup uçabilir.

Ve biz bunu hiç garipsemeyecek hale geldik.

Çünkü adaletsizlik, hava durumu gibi bu ülkenin ne yazık ki bir gerçeği.

Kimine sis, kimine fırtına, kimine güneş.

Ama biz hep rüzgâra karşı yürümek zorunda kalanlardan olduk.

Bir gün yurтта yer bulamadık, bir gün stajda torpile yenildik, bir gün sabah simide para yetmedi.

Şimdi de geleceğimizi inşa ederken adaletsizlikle sınanıyoruz.

Peki biz kimiz?

Biz bu ülkenin sabah 06.45’te otobüsteki yolcularıyız.

Biz yemekhane kuyruğunda ders notu okuyanlarız.

Biz, ücret alamadığı için CV’sine “gönüllü çalıştım” yazanlarız.

Biz, sınavı kazanan ama torpili olmayan gençleriz.

Biz mühendis adaylarıyız.

Ama biz sadece bunlar değiliz.

Biz, bu düzenin değişmesini isteyen vicdanlı gençleriz.

İnşa edeceğimiz yapıların temeline sadece çimento değil, adalet koymak isteyenleriz.

Çünkü biliyoruz ki:

Adaletsizlik üzerine kurulan her şey bir gün çöker.

Ve bu çöküş sadece bir binanın değil, bir toplumun yıkımı olur.

Bugün 301 arkadaşımızın sesini kısmaaya çalışanlar şunu bilmeli:

O gençlerin susturulduğu yerde gelecek susar.

Bilim susar.

Vicdan susar.

AMA BİZ SUSMAYACAĞIZ.

Bayram sabahını ailesinden ayrı geçiren 301 genç için susmayacağız.

Emeği yok sayılan herkes için konuşacağız.

Ve susmamak için, yalnız kalmamak için, örgütlü olacağız.

Çünkü biz bu sistemde sadece “CV’sine bir şeyler eklemeye çalışan gençler” değiliz.

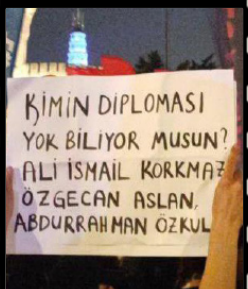
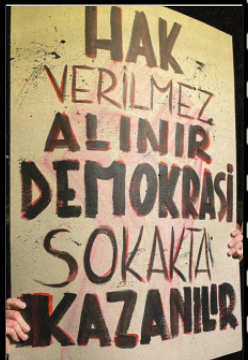
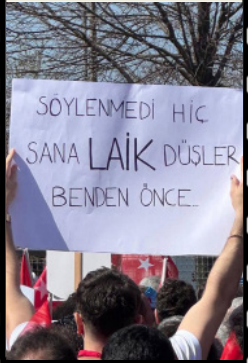
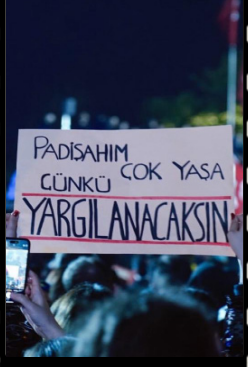
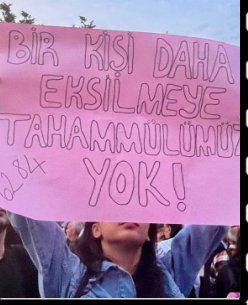
Biz bu ülkenin hem aklıyız hem vicdanlıyız.

Ve bir gün bu ülke ayağa kalkacaksa,

O adımlar bizden başlayacak.

Ellerimiz nasırdan boğulacak ama alınımız açık olacak, her baskılanmada dik duracak!

Çünkü biz sadece mühendis değil, adaleti omuzlarında taşıyan bir nesil olmak zorundayız.

Cesaretle Büyüyen Mücadelemiz

İlkem Çetinkaya - Dokuz Eylül Üniversitesi

Türkiye siyasetinde, 2025 yılının Mart ayında yaşanan gelişmeler, yalnızca tek bir olaydan ibaret değildi. Toplumda derin etkiler bırakan önemli bir dönüm noktasıydı. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun üniversite diplomasının iptal edilmesi ve ardından gözaltına alınması, sadece hukuki ya da siyasi bir müdahale olarak değerlendirilemezdi. Bu olay, halkın iradesine, demokrasiye ve adalete yapılmış açık bir darbeydi.

İmamoğlu'na yapılan bu müdahale, sadece bir kişinin siyasi geleceğini değil; biz gençlerin, özellikle üniversite öğrencilerinin haklarını, umutlarını ve geleceğini de hedef alıyordu. Üniversitelerde aldığımız eğitimin karşılığını bulamamak, mezun olduğumuzda işsiz kalacağımızı bilmek, fikirlerimizi özgürce ifade edemediğimiz bir ortamda var olmaya çalışmak bizi yavaş yavaş susturuyordu. Fakat bu olay, içimizde bastırdığımız sesi ortaya koymamız için bize cesaret verdi. Bu nedenle güçlü ve örgütlü tepki biz üniversite öğrencilerinden de geldi.

Sadece bir siyasi lidere değil, aynı zamanda kendi geleceğimize sahip çıkmak için ayağa kalktık. Bu haksızlığa karşı ülkenin dört bir yanındaki öğrenciler olarak harekete geçtik. Sosyal medya üzerinden çağrılar yaptık, hızla örgütlendik. Sokaklara çıktık, kampüslerimizde oturma eylemleri yaptık, yürüyüşler düzenledik ve kampüslerimizden şehir meydanlarına taşan güçlü bir ses olduk.

Gelecek için ayağa kalktık vazgeçmeyeceğiz !

Kampüslerimiz sadece eğitim değil, aynı zamanda direnişin ve örgütlenmenin merkezi haline geldi. Sloganlarımız sadece tepkimiz değil, yıllardır duyulmayı bekleyen umutlarımızdı. Kimi zaman polis müdahalesiyle dağıtıldık, kimi zaman gözaltılarla susturulmaya çalışıldık ama bu defa geri çekilmedik. Çünkü artık bu yalnızca bir siyasi olay değil, bir kuşağın geleceğe sahip çıkma mücadelesiydi.

Artık geri adım atmak yok. Biz gençler, yalnızca kendi haklarımızı savunmuyoruz; aynı zamanda düşünce özgürlüğü ve hukukun üstünlüğü için ayağa kalkıyoruz. Amacımız sadece bugünü savunmak değil, yarınlara daha özgür, daha adil ve daha demokratik bir Türkiye bırakmak. Bizler, yalnızca sesimizi duyurmakla kalmayacak, aynı zamanda değişimin parçası olacağız.

Zemin Sağlam Değilse, Hiçbir Kat Çıkılmaz

Baran Ermen - Aydın Adnan Menderes Üniversitesi

“Bu düzen böyle gitmez, çünkü biz varız!”
Bir mühendislik öğrencisinin yüreğinden...

Bir bina nasıl yükselir, bilirim; her şey önce zemin etüdüyle başlar.

Toprak ne anlatırsa, onu dinlemek gerekir; çünkü dinlemediğin zemin, bir gün seni altına alır.

Biz bu ülkenin zeminini tanıyoruz artık. Derin çatlaklar var adaletin temelinde, eksik ya da sağlıksız yapılar var hukukun temelinde ve tüm bunlar gözümüzün önünde yıkılıyor.

6 Şubat’ta, toprak yalnızca binayı değil, binlerce insanın hayalini de yuttu. Ama o yıkımın asıl sebebi doğa değildi, görmezden gelinmiş raporlar, yok sayılmış yönetmelikler, ranta çevrilmiş umutlardı.

Bugün itibarıyla, depremin üzerinden 790 gün, 26 ay, yani 2 yılı geçti. Depremin ardından sorumlular hâlâ hesap vermedi, ancak ifade özgürlüğünü kullanan 301 öğrenci gözaltına alındı.

Sadece düşüncelerini dile getirdikleri için...

Sayılarla uğraşıyoruz biz, ama bu sayı kalbimize ağır geliyor.

301...

Bir proje çiziminde bile bu kadar kayıp olsa, o dosya kapatılır, o sistem revize edilir. Ancak bura-

da, adaletin sağlanması hâlâ gerçekleşmedi.

Biz hesap yapmayı öğreniyoruz. Ama bu ülkenin asıl hesabı vicdanlarda eksik. Teraziler eğilmiş, kantarlar şaşmış.

Medya, halkı doğru şekilde bilgilendirme konusunda çeşitli engellerle karşılaşılıyor. Bazı yayın organları belirli güç odaklarının sesi olmuş.

Sanatçılar, “Hak, Hukuk, Adalet” dediği için işsiz kalıyor. Adalet isteyenler, seslerini duyurmakta zorlanıyor.

Ama biz susmayacağız.

Çünkü mühendislik, sadece çizim yapmak değil; bir toplumun geleceğine de çizgi çekmektir.

Biz Teoman Öztürk’ün çocuklarıyız.

Bilimi, tekniği; toplumun yararına, sürdürülebilir kalkınma için kullanmaya yemin ettik.

Ve yemin ettik bir daha:

Sırtımızı adalete dayamadan hiçbir yapı inşa etmeyeceğiz.

Çünkü zemin sağlam değilse, hiçbir kat çıkılamaz. Bu ülkenin geleceğini, sağlam temellerle biz örmek istiyoruz.

Adaletle, eşitlikle, dayanışmayla.

Çünkü bu düzen böyle gitmez.

Çünkü biz varız.

Ve biz biliriz:

“Kimse durduramaz halkın coşkun akan selini.”

— Cem Karaca

Bilim ve Teknik için
tmmob
TMMOB MÜHÜRÜNDÜ VE İZMİR KÜLTÜRİ EYLÜLÜ
1947

"Yüreğindeki insan, sevgisi ve güvenliği, beklisi ve talimi
gözetimlerinin sıkıştırmayacağına bilinci içinde, bilimi ve
bilimsel deneyimlerin ve ilimlerin değil, sadece halkın
kullanılmasına sunmak için her çabasıyla güçlendirerek ilerletme
gözetiminde insan ve kuruluşa."

TEKİN ÖZTÜRK

Direnış Ateşı !

Nurcihan Yerlikaya - Abdullah Gül Üniversitesi

İçinde bulunduğumuz direniş, halkın verdiği kararın, tek bir kişinin verdiği karardan büyük olduğu temelinde ve hukukun bağımsızlığına olan bağlılıktan doğmuştur. Yaşamakta olduğumuz tek adam rejimi ise bu temele tamamen zıt bir doğrultudadır. Her fırsatta emek hırsızlığı yaparak kendi gemilerini güçlendiren ve bu yolda her yolu mübah gören bir rejime karşı halkın daha fazla susması beklenmemelidir çünkü yurttaşlar sustukça kırbaçlanıp, insanca bir yaşamdan uzaklaştığını artık fark etmiştir. Her halk hareketinde olduğu gibi bu hareketin de öncüsü üniversite öğrencileri, yani gençlik olmuştur.

Unutulmamalıdır ki 19 Mart'ta İstanbul Üniversitesindeki sıra arkadaşlarımızın barikatları aşmasının arkasında ne bir siyasi parti ilgisi ne de bir kişiye duyulan bağlılık vardır! İlk paragrafta bahsedildiği üzere cumhuriyet, demokrasi, hukuk ve eşitlik ilkeleri doğrultusunda barikatlar aşılmış, yıllardır oluşturulmaya çalışan biat kültürüne büyük bir darbe vurulmuş ve gençlik kendini göstermeye başlamıştır. Yurdun dört bir yanındaki üniversite öğrencileri, siyasal iktidarın süregelen yanlış kararları sonucunda oluşan geleceksizlikleriyle uğraşırken "Hak, Hukuk, Adalet!" diyerek emeğiyle onurlu bir şekilde geçiren bütün yurttaşların kurtuluşunu hedeflemiştir.

İstanbul Üniversitesi öğrencileriyle başlayan gençlik hareketinin büyümesinde en büyük etkenin öğrenci dayanışması ve bu dayanışmanın peşinden sürüklediği siyasi partiler veya örgütler olduğu aşikârdır (herhangi bir halk hareketinde olduğu gibi). Üniversite öğrencilerinin bir siyasi partinin veya kişinin maşası hâline geldiğini düşünmek hiç ama hiç doğru değildir; ancak ısrarla büyük oyunu görme peşinde olanlara söylenecek tek şey vardır: Liyakatsiz kayyum rektörlerle kalitesizleştirilen üniversiteler, staj yaparken can güvenliğinin olmaması, KYK yurtlarında can kaybıyla sonuçlanan asansör kazaları, iki genç mühendisten birisinin işsiz olması, her fırsatta öğrencilere ve emekçilere nefret saçan söylemler, eylemler ve tüm bunların yanı sıra hukuksuzca diploma iptalleri... Büyük oyun bunlardan ve sorumlularından ibarettir.

Direnışin sebeplerinden ve öğrencilerin bu direnişin neresinde olduklarından bahsettikten sonra sıra üniversite yönetimlerinin ve akademisyenlerin kimlerle kol kola girdiklerine... Hak, hukuk, adalet sloganları atan öğrencilerle mi? "Bana değmeyen yılan bin yaşasın." diyenlerle mi? Yoksa halkının değil, güçlünün yanında olup içinde bulunduğu geminin yürümesi için her yolu deneyenlerle mi?

Kimlerle kol kola girdiklerini bilmek zor olabilir ama kimlerle girmedikleri açık ve net bir şekilde ortadadır; o da "kendi geleceklerinin yanı sıra, emeğiyle onurlu ve insanca bir yaşam hak eden milyonlara, cumhuriyete sahip çıkmak isteyen gençliğin" koluna girmedikleridir. Bırakın koluna girmeyi, sürekli köstek olmaya çalışıp tabir yerindeyse fişlemek için ellerinden geleni ardına koymamışlardır. Sadece üniversite yönetimleri değil, üniversite içerisinde çeteleşen ve göz yumulan faşist yapılar da bunun bir parçasıdır. Bu çetelerin güçlü olduğu üniversitelerde öğrenciler, sırf anayasal haklarını kullandıkları için tehdit edilmiştir. Her zaman olduğu gibi halk yine çareyi örgütlenerek bulmuş, sosyal medyada kamuoyu oluşturarak amacı alenen belli aşağılık tehditlerden sıyrılmıştır.

Halkın yanında olan üniversite öğrencilerinin, ülkenin daha fazla uçuruma sürüklenmesini engelleyen topyekûn mücadelesi sırasında çoğu üniversitedeki akademisyenler ve yönetim kurulu üyeleri, vizeleri veya dersleri ertelememe kararı almıştır. Siyasal iktidarın yıllardır uyguladığı sindirme politikalarına hizmet eden bu karar karşısında akademik boykot başlatılarak direniş belli bir safhaya taşınmak istenmiştir.

Tüm sindirme politikalarına ve tehditlere karşı gençlik artık harekete geçmiştir. Çeyrek asırdır uyguladığı politikalarla halkın yoluna sürekli taş koymaya çalışanların, emeğin karşısında yer alan biat kültürünü oluşturamadıkları net olarak belli olmuştur. Yaşanan tüm bunlar karşısında kampüslerden meydanlara her geçen gün daha coşkulu ve ümitli bir şekilde korkmadan harekete geçmenin tam zamanıdır.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz !
Yaşasın genç-İMO örgütlülüğü !

Güneşe Yürüyenler

Eylül Dersilavoğlu - Çukurova Üniversitesi

Nasıl ki en büyük direnişimiz, gururumuz olan Gezi’de, bütün birikmişliklerden sonra bir ağacın kesilişiyle başladıysa; mücadelemiz burada da en son yapılan hukuksuzlukların başlamasıyla şekillendi. Çünkü artık kimsenin dayanacak gücü kalmamıştı. Bu yapılan ilk hukuksuzluk değildi ve son olmayacağı da belliydi. Yapılan tutuklamalar, halkın seçme ve seçilme iradesine bir gasp niteliğindedir.

Seçtiğimiz belediye başkanlarının görevden alınarak yerlerine kayyum atanması, halkın iradesinin yok sayılmasıdır ve bu, kabul edilemez bir durumdur. Yapılan tutuklamalarla birlikte insanların eylem haklarını kullanmaları ve yaşanan olaylara tepki göstermeleri, halka cesaret ve umut verdi. İçimizde bir umut yeşertti. Ve biz de içimizde yeşeren bu umutla daha da güçlendik.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu’nun tutuklanmasıyla birlikte sokaklara döküldük; haklarımızı savunduk, geleceğimizi savunduk. Çünkü hepimiz biliyorduk ki bu olanlar sadece belediye başkanlarına yapılan bir haksızlık değildi; hepimizin fikirlerine, haklarına yapılan siyasal bir darbeydi.

Konu ne Ekrem İmamoğlu’ydu ne de içeri alınan diğer kişilerdi. Konu, onlarla birlikte bizim de düşüncelerimizin, haklarımızın tutak edilmesiydi.

Yaşanan bu olaylardan sonra halk sokağa döküldü. Bu sırada ben Adana’daydım ve buradaki birçok insan da sokaktaydı. Eylemlerin ikinci gününde, bu yürüyüşleri miting alanına çevirenler oldu. Aslında bu durum karşısında da tavrımız belliydi; biz oraya mitinge değil, haklarımızı savunmaya gitmiştik.

Bu olaylar akışında, Çukurova Üniversitesinde bir öğrenci hareketi ve dayanışma ağı

yoktu. Birdenbire sosyal medya üzerinden bir “Çukurova Öğrenci Dayanışma” hesabı açıldı ve öğrenciler sokağa çağrıldı. Bu çağrının ardından yapılan öğrenci yürüyüşünde birçok arkadaşımız gözaltına alındı. Yine bu hesap, sosyal medya üzerinden üniversite içinde bir ders boykotu çağrısı yaptı ve afiş yayınladı. Yalnız ilginç olan bir şey vardı: Yüzünüz açık gelmek zorundaydınız ve sayfaya atılmayan pankartların getirilmesi yasaktı.

Eylemin yapılacağı gün üniversiteye gittiğimde birçok güvenlik görevlisi, çok sayıda polis aracı ve emniyet mensubu vardı. Okulda büyük bir panik havası oluşmuştu. Aslında belliydi ki herkesin içine korku ve endişe düşürülmeye çalışılıyordu. Bir arkadaşımızın pankartını kaldırmasıyla eylem başladı ama orada söylenen sözler, atılan sloganlar ve yürünecek alan bile üniversite tarafından belirlenmişti. Oraya gelen arkadaşların kimlik fotoğrafları çekildi, videoları alındı.

Evet, eylem yapılmasına izin verilmişti. Ama neden?

Bu durumda olan birçok üniversite var. Üniversitelerimizde eğitim görme hakkımızı bile savunamaz hale geldik. Öğrenci arkadaşlarımız; görüşleri, düşünceleri, mezhepleri yüzünden üniversitelerde, okullarda, dershanelerde baskı görüyorlar. Düşüncelerini dile getirmeye korkuyorlar.

Biz bu yıldırma politikasını sadece bugün değil, yıllardır yaşıyoruz ve kabul etmiyoruz. Tek bir isteğimiz var: Eşit ve adil koşullarda, özgürce bir yaşam istiyoruz.

Biz halkız,
İşçiyiz, öğrenciyiz, memuruz, çiftçiyiz, emekçiyiz...
Üreteniz, tüketeniz, yaşamı yaratanız.
Korkmayız, sinmeyiz, vazgeçmeyiz.

Çünkü yarınlar bizimdir !

Kampüste Korku Değil Direniş Var!

Cengiz Kutay Sönmez - Gazi Üniversitesi

Son zamanlarda yaşanan gelişmelerin ardından, üniversitelerde karşılaştığımız bazı sorunlara değinmek istiyorum. Üniversiteyi kazandığımı öğrendiğimde içimde bir belirsizlik vardı; fakat yakın zamana kadar ciddi bir sorunla karşılaşmamıştım. Ancak 19 Mart'ta yaşanan hukuksuzluk ve ardından gelişen direniş süreci, üniversite yaşamımızı köklü biçimde etkiledi.

Bu süreçte, kampüslerde yapılan bazı organizasyonlar ve gözdağı verme amacı taşıyan etkinlikler biz öğrencileri oldukça rahatsız etti. Eylemler başladıktan sonra kampüslerde bu adaletsizliğe tepki gösteren birçok öğrenci vardı. Ne yazık ki, üniversite ortamlarında örgütlü bir grup, iktidarın gençler üzerindeki baskı politikasını örnek alarak bizleri susturmaya çalıştı. Tuvaletler, sıralar ve kampüslerin çevresindeki duvarlar tehdit içerikli yazılarla donatıldı. Bunları fotoğraflarda da görmek mümkün.

Bu süreç boyunca, sürekli rahatsız edici bakışlara maruz kaldık. Bazı üniversitelerde arkadaşlarımız fiziksel şiddete uğradı. Üstelik bu saldırıları gerçekleştiren kişilerin bir kısmı o üniversitenin öğrencisi bile değildi. Bizler, arkadaşlarımıza kampüsü gezdirmek istediğimizde dahi çeşitli engellerle karşılaşırken; dışarıdan gelen bu kişiler hiçbir engelle takılmadan içeriye girebiliyor. Üniversitelerde görev yapan personellerin bu gruplarla açıkça yakın ilişkiler kurduğu görülüyor. Üniversite yönetimleri ise bu durumlara göz yummakta.

Oysa Yükseköğretim Kanunu'na göre birçok suç işlenmiş durumda.

Bunlardan bazıları:

- Kişilerin şeref ve haysiyetini zedeleyen sözlü ya da yazılı eylemlerde bulunmak (Madde 54/1-b-4),
- Öğrencileri ya da personeli tehdit etmek (Madde 54/1-b-8),
- Fiziksel saldırıda bulunmak (Madde 54/1-c-2),
- Üniversiteye ait malzemelere zarar vermek (Madde 54/1-c-4).

Ancak üniversite yönetimleri, bu ihlaller karşısında yalnızca sessiz kalmakla yetinmiyor, kimi zaman dolaylı yollardan destek verir bir pozisyonda duruyor. Kampüslerin içerisindeki bazı sosyal alanların belirli grupların kontrolüne geçmiş olması ise bu tablonun bir başka boyutu.

Elinde sadece düşüncesi, sözü ve sloganı olan gençlerin üzerine şiddetle gitmek yerine, baskıya maruz kalanların yanında durmak gerekir.

Yaşadığımız bu baskı ortamının ve şiddetin bir gün bunu yapanlara da dokunacağına inanıyoruz.

Gençlerin iradesini bastırmaya çalışan bu düzenin temsilcileri, er ya da geç bu ülkenin gençliğine hesap verecek. Dileğimiz, o günün çok uzak olmamasıdır.

Halkın İradesi Biber Gazıyla Bastırılmaz

Yaren İrem Salman - Yıldız Teknik Üniversitesi

Yıllardan 2025, takvimlerden Mart, ayın 18'i... İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun diploması hukuksuzca iptal edildi. Herkesin kafası karışık, her yerden sesler yükselirken, ayın 19'unda İmamoğlu gözaltına alındı. Bununla birlikte üniversite gençliğinde uzun zamandır görmediğimiz bir ayaklanma başladı. Yıllardır fakirleşen düzende, orta sınıfın bitirilmeye, nesillerin cahilleştirilmeye çalışıldığı sistemde ancak okuyarak kendini kurtarabileceğini düşünen neslin tek güvenecek dalı olan diplomalarının bir gecede iptal edilebilirliği, milyonlarca genç için bardağa taşır son damlaydı. Seçme ve seçilme hakkına, İstanbul halkının iradesine ve hukuka yapılan bu gasp karşısında tüm üniversite öğrencileri sokaklara dökülüp, kaybedilen demokrasi uğruna avazlara çıktıkları kadar bağırmağa başladı.

İstanbul Üniversitesinde başlayan kıvılcım ülkenin dört bir yanına dağılırken, polislerin öğrenciler üzerindeki orantısız kuvveti de gün geçtikçe büyüdü. Öğrencilerin kararlılığı karşısında saldırganlaşan polis, iktidarın halk iradesine karşı geliştirdiği tahammülsüzlüğün en açık göstergesiydi.

ODTÜ'de ablukaya alınan ve kampüslerinden dışarı çıkmalarına izin verilmeyen sıra arkadaşlarımızın sesini duyurmak için, İstanbul'da, İzmir'de, Eskişehir'de, Ankara'da ve ülkenin her yerinde sokaklarda kalmaya devam ettik. ODTÜ'deki bu korkunç işkence devam ederken, Saraçhane'de de olaylar şiddetini her geçen gün arttırarak devam etti.

Saraçhane'ye gelen binlerce üniversite öğrencisi, sadece demokratik haklarını kullanmak adına çıktıkları bu yolda, polisler tarafından böcek ilaçlanır gibi onlarca kez biber gazına maruz kaldı, darp edildi, ters kelepçelerle yerlere yatırıldı, plastik mermilerle kurşunlandı ve gözaltına alındı.

Her gün onlarca yeni gözaltı haberine, şiddet videolarına uyanırken, gözaltında taciz edilen, regl olmasına rağmen ped verilmeden günlerce gözaltında bırakılan, çıplak arama yapılan arkadaşlarımızın haberlerini de almaya başladık. Polisin bu tavrı, yalnızca fiziksel değil, sembolik bir şiddetti. Halkın "haklı" olduğuna değil, "itaat etmesi gerektiğine" dair verilen bir mesaj niteliğindedir.

Bizi korumalarına ihtiyacımız olduğu anlarda ortalıkta olmayan polislerin, aslında onların da hakkını savunan gençlere uyguladıkları şiddet, ülkenin dört bir yanını sardı. TOMA'lar, gazlar, mermiler havada uçuşurken, bu olaylar ülkenin hafızasına utanç, öğrencilerin mücadelesi ise gurur olarak kazındı.

19 Mart sonrası yaşananlar herkese gösterdi ki, Türkiye'de artık sadece seçimleri kazanmak yetmemektedir; kazanılan iradeyi koruyacak bir toplumsal direniş hattı da inşa edilmelidir. Polis şiddeti bu hattı kırmak, halkı korkutmak ve geri çekmek için devrededir ancak halkın iradesi, biber gazıyla bastırılamayacak kadar haklı, plastik mermiyle geri çekilemeyecek kadar da kararlıdır.

Bugün sokağa çıkanlar yalnızca bir kişiyi savunmamaktadır; temsil haklarını, anayasal güvencelerini ve demokratik geleceklerini sahiplenmektedir. Bu nedenle bu direniş, yalnızca bir tepki değil, aynı zamanda bir hatırlatmadır:

Devlet halka rağmen değil, halkla birlikte vardır.

Kelepçelere Karşı Çelik Gibi Direneceğiz

Eren Türkyılmaz - Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Mart 2025'te, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun "yolsuzluk" suçlamasıyla gözaltına alınması, ardından "kaçma şüphesi" gibi saçma sapan bir gerekçeyle zincire vurulması, memleketin adalet kırıntılarını da süpürdü. Koca koca dosyalar, MASAK raporları, HTS kayıtları dedikleri şeyler, bir siyasi linç operasyonunun makyajlı yalanları. 15 milyon insanın iradesi, birilerinin koltuk hırsına kurban edildi. Ama bu kurşun, sadece bir ismi değil, sokakta, kampüste, meydanda adalet arayan arkadaşlarımızı vurdu.

Saraçhane'den taşan öfke, Aziz Nesin'in Zübük eserindeki gibi, bir avuç muktedirin halkı enayi yerine koyma çabasını suratlarına çarptı. Nesin'in o keskin kalemi, bugün gerçek oldu: "Halkın iradesi", birilerinin güç sevdasının gölgesinde eziliyor. Ama bu memleketin gençleri, öyle kolay yem değil. Üniversite amfilerinden sokaklara, anayasal haklarını savunan öğrenciler, coplara, gaza, tehdide rağmen dimdik ayakta. Bedeli ağır: 1879 gözaltı, 260 tutsak. Aralarında 18'ine basmamış çocuklar var. Bu, adalet değil, düpedüz intikam.

Güllhane'de bir pankart açtığı için kelepçelenen, Saraçhane'de "Hak, hukuk, adalet" dediği için gözaltına alınan, bir tweetle umudu büyüttüğü için demir parmaklıkların ardına atılan arkadaşlarımız, bu memleketin vicdanı. İstanbul Barosunun raporu net: "Bu tutuklamalar anayasaya aykırı." Hukuk, birilerinin elinde sopaya döndü; mahkemeler,

adalet dağıtmıyor, muhalif sesleri boğuyor. Berkay Gezgin gibi, bir mitingde slogan attığı için "cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla tutsak edilen gençler, suçlu değil, kahraman.

Bu öğrenciler, bizim proje ödevlerinde sabahlayan arkadaşlarımız, laboratuvar da beton karan yoldaşlarımız. Onlar, bu memleketin köprülerini, binalarını, geleceğini inşa edecek mühendisler. Ama bugün, Aziz Nesin'in Surnâme'sindeki gibi, bir deli gömleği giydirilmeye çalışılıyor. Nesin, o gömleği yırtanları yazdı; biz, o gömleği yırtanları yaşıyoruz. Bu arkadaşlarımız ne hain ne terörist ne de kaçak. Onlar, bu ülkenin dikenli tellerine rağmen filizlenen umudu.

İnşaat mühendisliği, betonla çeliğin dansıdır. Bizler, bir yapıyı ayakta tutmanın, ona can vermenin ne demek olduğunu biliriz. Bu memleket, şu an temelleri çalınmış bir şantiye. Ama şunu unutmasınlar: Çelik, ateşle şekillenir, kırılmaz. Bizler, bu ülkenin çeliğiyiz. Her kelepçe, her cop, her yalan, bizi daha da bilir. Saraçhane'de, Kızılay'da, Karadeniz'de, Ege'de yükselen sesler, bu öfkenin yankısı.

Aziz Nesin, Yaşar Ne Yaşar Ne Yaşamaz'da, sistemin insanı nasıl bir numara indirgediğini anlatır. Ama bizim arkadaşlarımız birer numara değil, birer ateş. Onlar, bu hukuksuzluğa karşı "Yaşar" olanlar. Onlar, bu memleketin yarınlarını çecek eller. Bu mücadele, bir isme değil, bir hakikate sahip çıkmaktır. Ve o hakikat ne copla ne gazla ne demir parmaklıklarla susturulur.

Adaletsizliğe karşı, genç-İMO olarak, arkadaşlarımızın özgürlüğü için son nefesimize kadar direneceğiz. Tutsak edilen her gencin çığlığı olacağız. Kampüslerde, şantiyelerde, sokaklarda, bu hukuksuzluğa karşı çelik gibi duracağız. Raporlar, belgeler, açıklamalar bir yana; bu memleketin gençlerinin öfkesi, en büyük delil. Arkadaşlarımıza sahip çıkacağız. Hakikati haykıracağız. Birleşeceğiz.

Bu kelepçelere, bu yalanlara, bu zulme karşı, geleceği inşa eden ellerimizle, çelik gibi direneceğiz. Tutsak arkadaşlarımız özgür olana kadar, bu ateş

SÖN- ME- YE- CEK !

Anayasal Haklarını Kullanan Öğrenciler Yargılanıyor !

Nisanur Erçakan - Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Anayasal haklarını kullanan öğrencilerin hukuksuzca tutuklu yargılanması, demokratik toplumların temel ilkelerine aykırı bir durumdur. Türkiye’de anayasa, ifade özgürlüğü, toplanma ve gösteri yapma hakkını açıkça garanti altına alır. Ancak, barışçıl protestolar düzenleyen veya fikirlerini ifade eden öğrencilerin, hukuki dayanakları zayıf gerekçelerle gözaltına alınması ve uzun süreli tutuklu yargılanması, bu hakların ihlali anlamına gelir.

Bu tür uygulamalar, genellikle “terör örgütü propagandası” veya “kamu düzenini bozma” gibi muğlak suçlamalarla desteklenir. Öğrencilerin onurlu direnişini terörizm damgasıyla tutuklamak terörizm sıfatını değiştirmez. Her an sen de olabilirsin! Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) kararları, ifade özgürlüğünün ve barışçıl toplanma hakkının geniş yorumlanması gerektiğini vurgular. Buna rağmen, öğrencilerin akademik özgürlük ve eleştirel düşünce ortamında seslerini yükseltmeleri, cezalandırma aracı olarak yargı süreçleriyle karşılaşmaktadır. Tutuklamaların keyfi olması, delil yetersizliği ve yargılamaların uzun sürmesi, adil yargılanma hakkını da zedeler. Bugün bu ülkede bir öğrenci hak arayışında bulunurken tutuklandı! Bu kadar adaletsizliğin ve eşitsizliğin hüküm sürdüğü bir ortamda, hukukun kendi amacından sapmasıyla inşa edilen adalet sarayları, sadece baskıcı ve ayrımcı bir sistemi kalıcı hale getirir. Bu hukuksuz tutum, ifade özgürlüğünün olmadığını beyan ederken demokrasiyi sorguluyor!

Bu durum, gençlerin demokratik katılımını engelleyerek toplumsal ilerlemeyi baltalar. Öğrencilerin anayasal haklarını kullanırken korku ve baskıya maruz kalmaması için yargı bağımsızlığının güçlendirilmesi, keyfi tutuklamaların sona ermesi ve ifade özgürlüğüne saygı gösterilmesi şarttır. Hukukun üstünlüğü, herkes için eşit uygulanmalıdır. Bilinmelidir ki, yarın bu yasalardan dolayı ayarını bozduğunuz kantar günü gelir, sizi tartar. Adaleti korku sardığı sürece hak ve hukuku ateş sarar.

Adaleti korku sardığı
sürece hak ve hukuku
ateş sarar !

Cezaevinde Öğrenci Olmak

Mensur Ceyhun Karaoğlu - Gebze Teknik Üniversitesi

2025 yılında hâlâ bir öğrencinin kalem tutmak yerine kelepçe takmak zorunda kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. Yüzlerce genç, henüz suçu ispat edilmeden aylarını hatta belki yıllarını tutuklu olarak geçiriyor ve geçirecek. Kimileri sınav günü hücrelerinde bekliyor, kimileri laboratuvar hayali kurarken koğuştubetinde kitap bulmaya çalışıyor. Onlar ne yalnızca bir istatistik, ne de başkalarının 'şanssızlığı'. Onlar, bizim arkadaşlarımız, bizim sınıf arkadaşlarımız, bizim geleceğimiz. Lakin Türkiye'de tutukluluk süresi, çoğu zaman 'ceza'ya dönüşüyor. Oysa Anayasa'ya göre kimse mahkeme kararı olmadan suçlu sayılamaz. Fakat genç tutuklular; eğitimlerinden, sağlık hizmetlerinden, hatta iletişim haklarından dahi yoksun bir şekilde, toplumsal ilgiden uzak yaşamaya zorlanıyor. Ama ülkede bir yanda 6 yaşındaki çocukların evlenebileceğini savunan "din adamları" televizyon ekranlarında rahatça fetva verebiliyor, öte yanda üniversite öğrencileri yalnızca bir tweet attığı için cezaevinde tutulabiliyor. Çocuklara reva görülen suskunluk, gençlere dayatılan baskı ile aynı zihniyetin ürünü. Aklın ve bilimin karşısına cehaleti ve itaati koyan bu sistem, öğrenci olmayı da suç hâline getiriyor.

Tutuklu öğrencilerin yaşadığı en temel sorunlardan biri, eğitime erişim. Açık öğretime katılmak isteyen bir öğrencinin kitap alması dahi sorun oluyor. İnternet yok, ders arkadaşı yok, hoca yok. Bazıları sınav günü ailelerine duyurmayacağı gün içinde sınavına giremiyor. Peki biz susarsak, kim duyuracak bu hukuksuzluğu? Cezaevinde öğrenci olmak demek, zamanla yarışmak demek: Duruşma tarihi erteleniyor, okul kapanıyor. Aynı zamanda uzaklaşmak demek: Hocalar not vermiyor, saatler tamamlanamıyor. İzole edilmek demek: Tek kişilik hücrede, üniversite kalabalığından kopuk bir yaşam sürmek anlamına geliyor. Ve psikolojik baskı altında olmak demek: Gelecek diye dar umutlar, demir kapılar gibi kapanıyor.

Son dönemde cezaevlerinde tutuklu bulunan öğrencilere yönelik ciddi iddialar kamuoyunun gündemine oturmuştur. Örneğin, İstanbul Silivri Cezaevinde tutuklu bir öğrencinin, başka bir mahkûm tarafından uğradığı şiddet doğrultusunda yaşamını yitirdiği ve öğrenci ailelerinin tehditler edildiği iddia edilmiştir. Bu bağlamda, cezaevlerinde işkence, şiddet ve intihar olduğu yönünde de iddialar mevcuttur. Her ne kadar yetkililer bu hatalardan dönüldüğünü öne sürse de, yaşananların öğrencilerde bıraktığı psikolojik tahribatın boyutu son derece sarsıcıdır. Cezaevinde tutuklu bulunan gençlerin, sadece özgürlüklerinden değil, üniversite haklarından ve temel insan haklarından da mahrum bırakıldığı bu gibi olaylar, vicdanları derinden yaralamaktadır.

genç-İMO olarak inşa faaliyetimiz yalnızca binalarla sınırlı olmamalı. Biz toplumu inşa ediyoruz, biz adaleti inşa ediyoruz, biz umudu inşa ediyoruz. İnsancıl yaşamı savunan bizler biliyoruz ki içinde bulunduğumuz düzende tek sorumluluğumuz derslerimizi geçmek değil cezaevindeki arkadaşlarımızın da hakkını savunmak. Bir mühendisin vicdanında da bir sınavı olmalı. Bir üniversite öğrencisi, bir mühendis adayı ve her şeyden önce bir insan olarak; bu korkunç olaylara sessiz kalmamak ve kardeşlerimizin haklarını savunmak hepimizin ortak sorumluluğudur. Gençler Serbest Bırakılsın!

Aynı Duvarın İki Yanı

Berilsu Önderişik - İstanbul Gelişim Üniversitesi

Ben bir öğrenciyim. Dersler, projeler, gelecek planlarıyla uğraşırken; dışarıda olup bitenler bazen ders kitaplarından daha ağır geliyor insana. Son zamanlarda Türkiye’de yaşanan direnişlerde birçok öğrenci gözüaltına alındı, bazıları tutuklandı. Onlar tıpkı benim gibi üniversite sıralarında oturan, hayalleri olan gençlerdi. Bugün ise yüksek duvarların ardında, bir haksızlığın bedelini ödüyorlar.

Ben gözüaltına alınmadım, cezaevi yüzü görmedim. Ama arkadaşlarımla yaşadıklarını dinledikçe, onların hikâyelerine tanıklık ettikçe sanki o duvarların soğukluğunu ben de hissediyorum. Onlar içeride, biz dışarıda ama aynı mücadeleyi farklı cephelerde sürdürüyoruz.

Tutuklu öğrenciler, fikirlerini ifade ettikleri, seslerini duyurdukları için cezalandırılıyor. Cezaevine girdiklerinde ilk karşılaştıkları şey belirsizlik oluyor: Ne zaman çıkacaklarını bilmiyorlar, ailelerinden ve arkadaşlarından uzaklar. Kitaplara erişimleri kısıtlı, mektuplar sansürleniyor ya da ulaştırılmıyor, görüşler çoğu zaman keyfi şekilde engelleniyor. Eğitim hakları askıya alınıyor, bazıları okuldan uzaklaştırılıyor.

Hayatları bir anda değişiyor. İçeride geçirdikleri her gün, dışarıdaki geleceklerine yeni bir gölge düşürüyor. Mezuniyet törenlerine katılamıyor, stajlarına devam edemiyor, bazen ailelerinin yaşadığı maddi zorluklar daha da büyüyor. Ama tüm bunlara rağmen dimdik duruyorlar. Çünkü biliyorlar: Bu mücadele sadece kendileri için değil; düşünce ve ifade özgürlüğü için, herkesin daha eşit bir toplumda yaşaması için.

Bizler, dışarıda kalan öğrenciler olarak bu sessizliğe alışamayız. Onların seslerini duyurmak, yaşadıkları adaletsizliği görünür kılmak bizim görevimiz. Sustukça suç ortağı oluruz. Bu yüzden konuşuyoruz, yazıyoruz, dayanışıyoruz. Çünkü bu sadece birkaç öğrencinin değil, bütün bir gençliğin hikâyesi.

Bir gün, herkesin özgürce düşünebildiği, kimsenin fikirleri yüzünden yargılanmadığı bir ülke hayal değil. O gün geldiğinde, bu mücadelenin ne kadar anlamlı olduğunu bir kez daha anlayacağız.

Direnişte Boykot

Melek Özaydın - Ankara Üniversitesi

Ülkemizde birçok sorunun çözümü olan adalet arayışını, yalnızca adaletsizliğe uğrayan vatandaşların değil, tüm ülkenin benimsemesini tetikleyen temel unsurların başında; yasal hak ve özgürlüklerimizin kısıtlanması gelmektedir. Özellikle son günlerde yaşanan haksızlıklar ülkenin en büyük şehrinin belediye başkanının diplomasının iptal edilmesi, yaşlılarımızın düşünce özgürlüğünün kısıtlanması ülkemizde boykotlar ve benzeri direnişlere neden olmuştur.

Teknoloji çağının da etkisiyle, bu adalet sorununa karşı direniş sürecinde sosyal medya üzerinden dijital boykotlar ortaya çıkmıştır. Boykot kavramı her ne kadar alışlageldiği üzere ürün ya da markaya yönelik olduğu düşünülse de kişilere veya kitlelere yönelik olarak da gerçekleştirilebilir. Kişiyi yönelik bu dijital boykotlara “dijital giyotin” adı verilmektedir.

İşte günümüz gençlerinin, yani bizlerin; bir başka deyişle geleceğimizi inşa eden akılcı bireylerin, karşılaştığımız olaylar karşısında belirli günlerde gerçekleştirdiği satın alma boykotlarının ve taraflara yönelik bu tarz direnişlerin amacı tam olarak budur: Adalet sorununa neden olan düzeni değiştirmek ve asıl yönetimin halk olduğunu, yasal sınırlar çerçevesinde ortaya koymak!

Geçmişte bu ülkenin aydınlığa kavuşması için ne kadar çaba sarf edildiğini unutmadan, yaşanan olayların ışığında adalet arayışının yerini bularak ileriye doğru atılacak her adım, hepimizi aşağıya çeken yüklerden kurtaracaktır.

40 Paralık Adamların Boykotu

Mustafa Şimşek - İstanbul Medeniyet Üniversitesi

1924 yılında, İstanbul'daki tramvay taşımacılığı Belçikalı bir şirketin elindeydi. Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte bu şirketle yapılan yeni anlaşmada, öğrencilerin tramvay ücretlerinde indirimli tarifieden yararlanması şart koşuldu. Tam bilet 80 para iken, öğrenciler için bu ücret 40 para olarak belirlendi. Çünkü artık, eskiyle aynı olmayan, özgür bir Türkiye vardı.

Ancak bazı biletçiler bu indirimi uygulamayı reddetti. Öğrenciler haklarını savunmak için emniyete başvurdu; fakat talepleri karşılanmadı. Belçikalı şirket ise tramvaylarda sorun çıkmaması adına her vagona birer polis memuru yerleştirilmesini talep etti ve bu talep ne yazık ki kabul edildi.

15 Kasım 1924'te, İstanbul'daki öğrenciler organize bir eylem gerçekleştirdi. Eylem, tramvaylara binip yalnızca 40 para ödemekten ibaretti. Harbiye durağında başlayan bu eylem sırasında, bazı öğrencilerle biletçiler arasında tartışma yaşandı. Olaylar büyüdü ve tramvay durduruldu. Şirket çalışanları ve polis müdahalesiyle öğrenciler darp edildi; hatta silah sesleri duyuldu, iki öğrenci yaralandı. Kanlar içinde yatan bu gençler, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin ilk öğrenci eyleminin sembolü oldu.

Bu kararlı direniş sonucunda Belçikalı şirket geri adım atmak zorunda kaldı ve öğrencilere indirimli tarife uygulanmaya başlandı.

Bu hikâyeyi daha önce Sunay Akın'dan dinlemiştim ve bülten yazıma bu şekilde başlamak istedim. "40 paralık adam" kulağa bir hakaret gibi gelebilir ama aslında 40 paralık adam; okuyan, düşünen, aydınlanan insandır. Atatürk'ün bize emanet ettiği Cumhuriyet'in geleceğidir. Ve bu hikâye, bize bugün yaşadıklarımızla ne kadar benzerlik taşıdığını gösteriyor.

Bizler Cumhuriyet'in öğrencileri olarak, zorlayıcı bir düzenin içindeyiz. Eğitimin niteliği ve geleceği belirsiz; diploması alınabilecek mi, mezun olunca iş bulunabilecek mi, bilinmezliklerle dolu bir kuşaktayız. Kaygılarla, geçim derdiyle, baskılarla mücadele ediyoruz. Üniversiteler bilim üretme alanı olmaktan uzaklaştırılmış; gençliğin sesinin bastırılmaya çalışıldığı, uyum göstermenin öne çıkarıldığı yapılar hâline gelmiştir.

Bugünün üniversite öğrencisi yalnızca ders çalışmıyor; aynı zamanda hayatta kalmaya çalışıyor. Yükselen kiralar, artan yurt ve yemek ücretleri karşısında burslar yetersiz kalıyor. Hem geçinmeye hem de geleceğini kurmaya çalışan bir gençlik var bu ülkede.

Eğer biz örgütlü şekilde hareket etmezsek, bu düzen çarkını bizim üstümüzden geçirmeye devam edecek. Bugün içtiğimiz kahvenin kârı büyük sermayeye gidiyorsa, okuduğumuz kitabın yazarı halktan değilse, izlediğimiz oyunlar yalnızca belirli sınırların içinde dönüyorsa; bu sisteme farkında olmadan ortak oluyoruz demektir. Boykot, yalnızca bir tüketim reddi değil; aynı zamanda bir vicdan muhasebesidir. Ne aldığımızı, kimden aldığımızı, neyi desteklediğimizi sorgulama zamanıdır.

Bir kahve içmeyerek değil; bilinçli bir duruş sergileyerek direniyoruz. Sanatçısını halktan yana seçen, emeğe saygı duyan kitapçıyı tercih eden, halkın sesine yer veren tiyatrolara sahip çıkan bir öğrenci hareketi yaratmalıyız. Çünkü biz sustukça, sorunlar büyüyor. Biz görmezden geldikçe, adaletsizlik meşrulaşıyor.

Bugün boykot, yarın grev, ertesi gün sokak; direnişin yolu ancak omuz omuza yürünürse bir anlam taşır. Ve biz, Cumhuriyet'in öğrencileri olarak, bu yolu kararlılıkla örmeye devam edeceğiz.

Siyasi söylemler ne derse desin, boykotun etkili olmadığını savunsalar da 2 Nisan'da toplum olarak gerçekleştirdiğimiz boykotta — doğrudan hedef olmayan bir firmada çalışmama rağmen — satışların %50 düştüğüne bizzat tanık oldum. Bu, halkın kolektif bilinciyle neler başarabileceğinin en somut göstergesiydi. Sessiz kalmadık, "bir şey değişmez" demedik; örgütlü biçimde harekete geçtik ve etkili olduk.

Siyasal iktidar ve sermaye, bu gücü küçümsemeye çalışıyor çünkü bizim birlikteliğimiz en büyük korkularıdır. Boykotun etkisiz olduğunu söyleyenler, aslında onun ne kadar etkili olduğunu çok iyi bilenlerdir. Bu yüzden bizi bölmeye, eylemlerimizi itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. Ancak biz artık geri adım atmayacağız. Bu, yalnızca bir başlangıçtı.

Şimdi sıra bu bilinci büyütmekte. Boykotlarımızı süreklileştirecek, rutinleştirecek ve her alanda direnişi sürdüreceğiz. Çünkü artık biliyoruz: 40 paralık adamlar ve halk birlikte olduğunda, hiçbir güç karşımızda duramaz. Çünkü artık biliyoruz:

Cesaret bulaşıcıdır !

Kayyum politikası: İrade gaspı mı, demokratik mi?

Yekta Kahraman - Dicle Üniversitesi

Türkiye’de 2016 yılında yaşanan darbe girişiminin ardından, 674 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile belediyelere atanan kayyumlar sıklaştırmıştır. Yerel yönetimlerin işleyişi ve halkın seçme hakkının fiilen yok sayılması, ciddi bir tartışma konusudur. Seçilen belediye yönetiminin herhangi bir mahkeme kararı olmadan görevden alınması ve yerine devletin memuru olan vali ya da kaymakamların atanması, rejimin demokratik niteliğini eleştiriye açmaktadır.

Kayyum politikası, aynı zamanda muhalefetin yerel yönetimdeki hâkimiyetini yıkmayı amaçlamaktadır. Bu rejim, baskıcı ve yıkıcı yöntemleri meşrulaştırarak merkezi otoriteyi güçlendirmeyi hedefler. Çoğunlukla Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde, seçilmiş belediye başkanlarının görevden alınması, halkın iradesine haksız bir biçimde müdahale olarak nitelendirilmektedir. Yetkililer bu uygulamayı terörle mücadele gerekçesiyle meşrulaştırmaya çalışsa da uygulama demokratik bir zemine oturmamaktadır.

Uygulamanın sıklığı ve kapsamı, hukuki gerekçelerin ötesinde siyasi bir müdahale olduğunu göstermektedir. Son dönemlerde İstanbul Büyükşehir Belediyesi hakkında gündeme gelen kayyum tartışmaları, meselenin sadece belirli bir bölgeye ya da partiye özgü olmadığını ortaya koymaktadır. İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimleri, halkın mevcut yönetime verdiği açık bir cevaptır. İstanbul, kozmopolit yapısı ve nüfus yoğunluğu açısından halkın iradesinin en belirginleştiği yerdir. Türkiye’nin demokratik kaderi olan bu şehir, iki kez iradesinde ısrarcı olmasına rağmen, demokrasiden uzak yöntemlerle iradesine el konulmuştur.

Bu müdahaleler, hukuk devleti ilkesinin tamamen yıkıldığını göstermektedir. Halkın iradesine sahip çıkması, rejim tarafından tehdit olarak algılanıp hukuksuz yargılamalara sebep olmuştur. Gözaltı ve orantısız şiddete maruz kalan halkın yalnızca seçme hakkı değil, yaşam hakkı da tehdit altındadır. Kayyumlar, iktidarın kısa vadeli sığındığı politiklardır. Bu da açıkça bir rejimin sonunun geldiğini göstermektedir.

Gasp 101: Halkın Hakkı Gasp Ediliyor

Yiğit Ünal - İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü

Hatay Samandağ ilçesi, 2023 Şubat depreminde büyük yıkım yaşayan bir bölge. Çiftçi köylülerin orman ağaçlarıyla bezenmiş tarım arazileri yıkıntılar arasında hayat mücadelesi verirken, şimdi bir kez daha mağdur ediliyorlar. Mağaracık ve Hıdırbey mahallelerinde “afet konutu” yapılacağı iddiasıyla acele kamulaştırma kararı alınarak iş makineleri tarım arazilerine girdi, asırlık zeytin ve narenciye ağaçları söküldü. Depremzede yurttaşlarımız, afetin yaralarını saramadan bir kez daha topraklarını ve geçim kaynaklarını kaybetmek üzere; bu kabul edilemez bir haksızlıktır. Halkın barınma ihtiyacı bahanesiyle şahıs arazileri gasp edilmekte, vatandaş yıkım öncesi yerli bilgilendirme ve tazminat da alamamaktadır.

Bugün Samandağ’da yaşanan hukuksuzluk, iktidarının doğayı ve halkın yaranı gözetmeyen politikalarının bir devamıdır. Geçmişte benzer birçok projeyle tarım alanları ve ekosistemler talan edilmiştir. Yaşananların hukuki hiçbir dayanağı olmadığı gibi, acele kamulaştırma kararı henüz mahkeme süreci tamamlanmadan ve hukuki itirazlar sonuçlanmadan uygulanmaya konmuştur. Yasal olarak itiraz eden çiftçiler ve yöre halkı korunma altına alınmalı iken, bölgeye adeta kepçelerle girilmiştir. İş makineleriyle ağaç sökme işlemi devam ederken yetkililerden ortada görünür bir mahkeme kararı yoktur. Tüm bu uygulamalar, mevzuata aykırı olduğu gibi, yurttaşın dayanma ve direnme hakkını elinden alan tam bir zorbalıktır.

Uygulamanın boyutları hem ekolojik hem de ekonomik olarak dehşet vericidir. Mağaracık ve Hıdırbey’in verimli tarım arazileri, geçmiş nesiller tarafından korunan zeytinlikler ve bahçelerle dolu. Bu alanlarda sökülen yüzlerce zeytin ve narenciye ağacı geri gelmez bir tahribata uğramıştır. Toprağın yüzeyini örten ağaç kökleriyle birlikte yaşayan mikrobiyal yapı ve su dengesi de

bozulacaktır. Bölgede zeytin hamaratı, süt üretimi, arıcılık gibi küçük tarım işletmeleri mevcuttur ve bu arazilerin yok olması buradaki ekonomik canlılığı ve geçim kaynaklarını yerle bir edecektir. Erozyon ve kuraklık riski artarken, doğal peyzaj ve biyolojik çeşitlilik de kaybedilecektir. Neticede, yöre halkı mevcut bir gelir kaynağından mahrum edilmiş, gelecek nesillerin temel geçim yolları kesilmiş olacaktır.

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), böylesi hukuk ve doğa aykırı uygulamalara karşı her zaman halkın ve doğanın yanında olmuştur. TMMOB’a bağlı meslek odaları bilimsel birikimleriyle raporlar hazırlar, projelerin zararlarını bilimsel verilerle belgeleyerek kamuoyunu ve yargıyı bilgilendirir. Örneğin, Kanal İstanbul başta olmak üzere birçok yapılaşma projesinin ÇED süreçlerine itiraz etmiş ve bilirkişi raporlarıyla mahkemelerde etkin rol oynamıştır. Ayrıca dernek, oda ve platformlarla birlikte düzenlenen eylem ve etkinliklerde halkın sesi olmuştur. TMMOB üyeleri; jeoloji, çevre, şehir plancılığı ve peyzaj gibi disiplinlerde çalışmalar yaparak, her adımda “kamu yararı” perspektifiyle çevreyi koruma mücadelesi vermektedir.

TMMOB, böylesi hukuk ve doğa aykırı uygulamalara karşı her zaman halkın ve doğanın yanında olmuştur. Meslek odaları bilimsel birikimleriyle raporlar hazırlar, projelerin zararlarını bilimsel verilerle belgeleyerek kamuoyunu ve yargıyı bilgilendirir. Örneğin, Kanal İstanbul başta olmak üzere birçok yapılaşma projesinin ÇED süreçlerine itiraz etmiş ve bilirkişi raporlarıyla mahkemelerde etkin rol oynamıştır. Ayrıca dernek, oda ve platformlarla birlikte düzenlenen eylem ve etkinliklerde halkın sesi olmuştur. TMMOB ve TMMOB’a bağlı odalar, meslek alanları hakkında çalışmalar yaparak, her adımda “kamu yararı” perspektifiyle çevreyi koruma mücadelesi vermektedir.

Tüm bu çabalar, doğa ve yaşam savunusundaki temel duruşumuzu ortaya koymaktadır. Samandağ’ın talanına karşı da genç-İMO üyeleri olarak bilimsel verilerden ve hukuki haklardan aldığımız güçle mücadele edeceğiz. Halkımızı, yeşilini, geçimini savunmak için sonuna kadar ses çıkaracağız. Bu hukuksuz uygulamanın bir an önce durdurulmasını; zeytinlik ve bahçelerin korunmasını talep ediyoruz.

İktidar, halkın acısını, doğanın çığlığını, yaşamın kutsallığını umursamadan ilerliyor! Her felaketi bir rant fırsatına çeviren bu iktidar anlayışı, Hataylı depremzedelerin son ekmeğine, son ağacına, son umutlarına da göz dikmiştir. Bir sabah kepçelerle girip dededen kalma toprakları talan edenler, sadece ağaçları değil; insan onurunu, emeği, adaleti de yerle bir etmişlerdir. Ak Parti’nin yıllardır süren doğa düşmanı politikaları ortadadır: Kazdağları’nda binlerce ağacı katlettiler, Salda Gölü’nü ranta açmaya kalktılar, Kanal İstanbul’la bir kenti yok etmeye soyundular. Bugün Hatay Samandağ’da yaşananlar, bu kirli düzenin sıradan bir parçasıdır.

Bu hükümet, doğayı düşman, halkı ise engel olarak görmektedir. Sadece yandaş müteahhit, sadece rant için yaşayan bu yönetim anlayışı, doğanın ve halkın karşısında durmaktadır. Biz susarsak, bu düzen daha fazla can alacak, daha fazla toprak tüketecek, daha fazla hayat söndürecek!

Buradan sesleniyoruz:

Samandağ’ın zeytinliklerine, Hıdırbey’in narenciye bahçelerine, Mağaracık’ın alın teriyle sulanan topraklarına dokunan eller kırılсын! Depremzedenin topraklarına el koyanlar hukuk önünde hesap verecek! genç-İMO olarak, halkımızın toprağını, ağacını, geleceğini korumak için sonuna kadar mücadele edeceğiz! Ne doğayı ne emeği size teslim ederiz!

ÇOCUK !

Mensur Ceyhun Karaoğlu - Gebze Teknik Üniversitesi

Son dönemde kamuoyunda geniş yankı uyandıran bir açıklama; toplumsal değerlerimizi, insani sorumluluğumuzu ve çocuk haklarına dair hassasiyetimizi sorgulamamıza neden oldu. Sözde din adamının, “6 yaşındaki çocuk evlenebilir” ifadeleri; bu cahilliğe karşı olup kalbi ve akli olan insanların protestolarıyla iyice gün yüzüne çıktı. Bu ifade sadece bireysel görüş olmanın dışında, çocuk haklarına yönelik hastalıklı bir bakış açısı ve ciddi bir tehdit olarak değerlendirilmelidir.

Bu tür söylemler, çocukların fiziksel ve psikolojik gelişim süreçlerini göz ardı edip, onları erken yaşta evliliğe teşvik edici bir ortam riskini yaratmaktadır. Ulusal ve uluslararası hukuk, 18 yaşının altındaki bireyleri çocuk olarak tanımlar. Tüm hukuk sistemlerinde, bu tehlikeyi önlemek için koruma mekanizmaları oluşturulmuştur. Ama ülkemizde din adamı olduğunu iddia eden şahıs; tüm bu hukuksal mekanizmayı, çocuk haklarını, vicdanı ve akli bir kenara bırakıp çocukların evlenebileceği ile ilgili fetva verebiliyor. Bunun sonucunda bu söylemlere karşı çıkan insanların protestosu susturulmaya çalışıyor ve protesto yapan öğrenciler tekrardan gözaltına alınıyor.

Çocukları korumak sadece hükümetin değil, aynı zamanda akademinin, medyanın, sivil toplumun ve tüm insanlığın ortak görevidir. Bu noktada yapılması gereken, dini ya da kültürel referansların arkasına saklanmadan; akıl, etik ve evrensel insan hakları doğrultusunda tavır almaktır. Çocukların haklarını ve güvenliğini tehdit eden her türlü söylem ve eyleme karşı duyarlı olmalı, bu tür ifadelerin normalleşmesine izin vermemeliyiz.

Bu tarz tartışmalar, toplumsal değerlerimizin nereye savrulduğuna dair önemli bir uyarıdır. Toplumumuzun içinde bulunan hastalıklı fikirlerin ne denli yoğun olduğu ortadadır. Çağdaşıktan uzaklaşıp, bilişsel devrim öncesi insan türleriyle aynı değerlere sahip olan tarih öncesi canlılara dönüşüyoruz. Bu yaşananlar ve açıklamalar, bizlerin sessiz kalacağı durumlar değil. Çünkü biliyoruz ki sessiz kalanın her konu, yarın daha ağır bir bedelle karşımıza çıkacaktır. Çocukların güvende yetişebileceği bir ortam için ne gerekiyorsa onu yapacağız.

Sen varsan genç-İMO var.